

включително Ниш, София, Враца, Берковица и др. и да им се дадат тайни знаци за връзка помежду им и с Добродетелна дружина²³. За конкретни действия засега в това отношение не се знае, но в същото време Д.Ангелов пренася, а неговите съратници разпространяват сред населението в Ломско писма и възвания на БЦТК²⁴.

Няма преки сведения за връзки на Д.Ангелов с Раковски, чиито усилия в духа на "Привременния закон за народните горски чети за 1867 г." са насочени към привличане на доброволци и събиране на средства за организиране и изпращане на чети в България, но сред разпространените в района материали е и книгата му "Горски пътник"²⁵.

Снабдяването на ломските съзаклятници с оръжие и барут се активизира след преминаването на четите на П.Хитов и Ф.Тотю. Със съдействието на Иван Кулин е укрито значително количество оръжие в ломските и в някои гранични села, вероятно закупено със средства на емигрантите в Сърбия, Австрия, Русия²⁶.

Активността на ломските дейци съвпада по време със създаването на БРК начело с Л.Каравелов в сръбската столица през май-юни 1867 година²⁷. Дейците на комитета приемат "Закон и наредба" и започват подготовка за въстание. Задачата им е да организират голяма чета, която при сигнал за общи действия с други такива и за готовност на населението във вътрешността на страната, да навлезе в района откъм гр.Зайчар. За главен войвода е определен Ив.Кулин, за негов помощник Герго Капитански от кулското село Раковица, за командири Еремия Петров (известен и като Българов)²⁸ и Найдено Пешов, за знаменосец Цеко Спасов от с.Старопатица.

Започва сериозна агитация за привличане на доброволци както сред емигрантите, така и сред старото българско население в граничния район на Сърбия, на черногорци и сърби. Подготвя се населението и във вътрешността на страната. Гено Минков от с.Старопатица, емигрант в Зайчар от 1860 г., посещава граничните кулски села през май-юни 1867 г. и призовава населението към общи действия с четниците и предстоящата бойна акция²⁹. Монахът Мартирий обикаля селата във вътрешността на страната от сръбската граница до Русе. В Раковица, Бойница, Старопатица и др. той се убеждава, че местните жители са добре въоръжени и са готови да се вдигнат при навлизането на четата. Монахът поддържа връзка със сръбското правителство, получава съдействие от дейци на ТЦБС, има сведения, че в Букурещ се среща и с Раковски³⁰. По същото време съратникът на Д.Ангелов и свещеник в с.Василовци Димитър Иванов, агитира в берковските, кутовските и ломските села.

Предупредена от своите агенти за навлизането на четата откъм Зайчар, в края на юли 1867 г. турската власт изпраща към границата артилерия, кавалерия и пехота. В няколкодневни боеве край Връшка чука и Раковица четниците дават много жертви и ударени в гръб от сръбска войска, са принудени да отстъпят и да предадат оръжието си³¹.

Разгромът на Зайчарската чета, репресиите срещу жителите на граничните села, убийството на Никола Войводов и Цветко Павлович на русенското пристанище, разкритията на Свищовския комитет и последвалите екзекуции и тежки присъди на неговите членове, дръзнали да подкрепят четата на Ф.Тотю, налагат предпазливост